

Prelatovo pismo (avgust 2008)

Prelat nas po zgledu svetega očeta vabi, da se poglobimo v osebnost in nauke svetega Pavla in v Pavlovem letu pridemo do spoznanj, koristnih za naše življenje. "Kdo je Pavel? Kaj sporoča meni?"

14. Sep. 2008

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

To pismo vam pišem iz Manile, enega izmed postankov na potovanju, ki me

je popeljalo skozi različne države Azije in Oceanije. Povsod sem imel priložnost izkusiti ljubezen do Boga in apostolsko vnemo svojih hčera in sinov. Razumem - z razumljivo oddaljenostjo - in si prisvajam Pavlove besede: *Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah. Pred našim Bogom in Očetom imamo neprenehoma v spominu vaše delo vere, napor ljubezni in vztrajnost upanja v našega Gospoda Jezusa Kristusa [1].* Pridružite se tej moji zahvali in večkrat ponovite besede *gratias tibi, Deus, gratias tibi!*, ki so kar same od sebe prihajale iz ust našega Očeta, ko je opazoval ta delček Cerkve, prelaturu Opus Dei.

V tem letu, posvečenem apostolu narodov, se vselej spominjajmo, kar nam je - ob razglasitvi - predlagal vrhovni poglavar Cerkve: *ne sprašujmo se samo: kdo je bil Pavel? Vprašajmo se raje: kdo je Pavel? Kaj*

sporoča meni? [2]. Ob znanem odlomku iz Pisma Galačanom - kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe [3]-, je sveti oče povedal: vse kar Pavel dela, izhaja iz te točke. Njegova vera temelji na izkustvu povsem osebne ljubezni Jezusa Kristusa; na vedenju, da se Kristus ni soočil s smrtjo iz neznane razloga, ampak iz ljubezni do njega - Pavla -, in ga kot Vstali še vedno ljubi [4]. Da, iz te ljubezni je poiskal nas.

Po srečanju na poti v Damask - srečanje, ki predstavlja preobrat v njegovem življenju -, je Kristus postal osrednja točka Savlove osebnosti in delovanja, tako da je apostol nazadnje po vsej resnici lahko izrekel: *mihi vivere Christus est* [5], živeti je zame Kristus. To nazorno razlaga kristjanom iz Filipov: *kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo. Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti*

spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrzel vse in imam vse za smeti, da bi si prislužil Kristusa in se znašel v njem, in to ne s svojo pravičnostjo, ki izvira iz postave, ampak s pravičnostjo, ki je po veri v Kristusa, se pravi s pravičnostjo, ki je iz Boga in sloni na veri [6].

Dober in vedno koristen nauk za vse kristjane. *Pomembno je, da spoznamo, kako lahko Jezus Kristus vpliva na življenje enega posameznika in tudi na naše življenje [7], pravi papež. Podžigajmo v naših srcih to edinstveno željo: živeti v Kristusu, iz Kristusa in po Kristusu; obrnimo se nanj v molitvi in v evharistiji, da bi se vedno bolj poistovetili z Njim; ponesimo ga k ljudem, ki jih srečujemo na naši poti. Zavedajmo se, da moramo to, kar nas lahko loči od Boga, imeti za smeti - kakor Pavel - in z Gospodovo milostjo vreči daleč proč od nas.*

Da bi se poistovetili z Jezusom, kar je želja in cilj vsakega kristjana, moramo najprej močno verjeti Vanj, se popolnoma držati načrtov, ki jih ima za vsakega izmed nas. Sveti Pavel nam pomaga razumeti, da mora vera ne samo biti stvar razuma, ampak tudi volje in srca: naše celotne biti. Trdi, da ima opravičenje - Božji dar, po katerem so nam odpuščeni grehi in smo vključeni v občestvo življenja s Presveto Trojico - prednost pred vsakim človeškim dejanjem ali zaslugi. Izhaja iz čiste in zastonjske izbire Božje ljubezni. V pismu Rimljanom sveti Pavel piše: *človek doseže opravičenje po veri, brez del postave* [8]. In v pismu Galačanom: *vemo, da človek ni opravičen po delih postave, ampak edinole po veri v Jezusa Kristusa. Zato smo tudi mi začeli verovati v Kristusa Jezusa, da bi bili opravičeni po veri v Kristusa in ne po delih postave, saj nobeno meso ne bo opravičeno po delih postave* [9].

Biti opravičeni pomeni biti sprejeti v usmiljeno pravičnost Boga; da zmoremo stopiti v občestvo z Njim in smo na resničen in pravi način deležni njegove svetosti: tako po milosti Svetega Duha resnično postanemo njegovi otroci v Jezusu Kristusu. O teh apostolovih besedah papež pravi, da z njimi *sveti Pavel izraža bistvo svoje spreobrnitve, novo smer v svojem življenju, ki je posledica srečanja z vstalim Kristusom. Sveti Pavel pred spreobrnitvijo ni bil človek, oddaljen od Boga in njegove postave (...). Toda po srečanju s Kristusom je spoznal, da je prej zgolj skušal oblikovati samega sebe, svojo lastno pravičnost in da je z vso to pravičnostjo živel samo zase. Uvidel je, da potrebuje njegovo življenje povsem drugo usmeritev. To novo smer je takole izrazil: kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe (Gal 2, 20) [10].*

Slediti moramo poti vere, da bi lahko živeli v Kristusu. **Tako ti pravi sveti Pavel, apostolova duša: "Justus ex fide vivit." - Pravični živi iz vere.**

- Zakaj torej dopuščaš, da ta ogenj ugaša? [11].

To krepost prejmemo kot zastonjski dar in prav zato moramo zanjo Boga ponižno prositi. Ta prvi korak, ki se stalno obnavlja, postaja vedno bolj potreben, da napredujemo na poti krščanske poklicanosti. Ali prosimo zanjo Gospoda vsak dan? *Adauge nobis fidem!* [12], so klicali apostoli učitelju, ko so se zavedli svojih omejitev in nepopolnosti. Enako moramo storiti tudi mi. Kako lep vzklik za pogosto ponavljanje! Ko molimo v prvi osebi množine, se obenem odpremo tudi drugim: priznamo se za otroke istega nebeškega Očeta, brate v Kristusu; našo molitev je lažje uslišati, saj nas spodbuja, da se ne zapiramo v krog

svojega "jaza", ki je največji sovražnik poistovetenja z Jezusom Kristusom, ampak da razmišljamo o Bogu, mislimo na druge zaradi Boga.

Sveti Jožefmarija, trdno prepričan v to resnico, je poudarjal, da se v prizadevanju, da bi ravnali na ta način, odkriva pot h **kontemplaciji sredi sveta**. To prepričanje, je dodal, **nas bo privedlo do tega, da bomo vedno iz ljubezni do Boga skrbeli za druge in ne mislili na same sebe; tako bomo ob koncu dneva, preživetega sredi vsakodnevnih opravkov doma, v našem poklicu ali službi, ko si bomo izpraševali vest, lahko rekli: Gospod, ne vem, kaj naj ti povem o sebi: zaradi Tebe sem mislil samo na druge! To bi lahko z besedami Pavla prevedli v: *vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus!* (Gal 2, 20). Ali ne pomeni to biti kontemplativen? [13].**

Apostol v svojih pismih večkrat pravi, da je kristjan "v Kristusu", oziroma "je Kristus v vas".

To obojestransko stapljanje Kristusa in kristjana, značilno za nauke svetega Pavla, dopolnjuje njegovo razmišljanje o veri, saj vera - po besedah Benedikta XVI. -, čeprav nas tesno združuje s Kristusom, poudarja razliko med nami in Njim. Toda po Pavlu ima življenje kristjana tudi nekaj, kar bi lahko poimenovali "mistična" plat, saj vključuje naše poistovetenje s Kristusom in Kristusovo z nami [14]. Zato nas apostol lahko spodbuja z besedami: to mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu [15]. Ali zdaj razumeš, zakaj je naš Oče vztrajal in ponavljal: vultum tuum, Domine, requiram? [16].

Drage hčere in sinovi, ves ta nauk pa ni le entelehija niti ena sama teorija, ampak živa resnica, ki jo moramo skušati udejanjiti; z Božjo milostjo je

dosegljiva vsakomur, kakor je bila apostolu narodov.

Sveti oče nas vabi tudi, da pridemo do dveh spoznanj. *Po eni strani nam mora vera pomagati, da ohranimo držo neomajne ponižnosti pred Bogom in tudi češčenja ter slavljenja (...). Potrebno je, da ničemur niti nikomur ne izkazujemo takega spoštovanja kakor Njemu. Noben malik ne sme umazati našega duhovnega sveta; drugače bomo, namesto da bi uživali doseženo svobodo, ponovno padli v nekakšno ponižujočo sužnost. Po drugi strani nas mora naša popolna predanost Kristusu in dejstvo, da "smo v Njem", navdajati z neomajnim zaupanjem in neizmernim veseljem [17].*

Kako drugačno je življenje, ko te luči za vselej ostanejo prižgane v naši duši! Potrudimo se, da bo ta *dobra novica* odzvanjala v ušesih številnih moških in žensk. Lahko smo

prepričani, da Pavlovo leto s seboj prinaša posebno milost za širjenje teh resnic.

V Devici Mariji sta vera in poistovetenje s Kristusom dosegla višine, ki jih človek sploh more doseči. Ta mesec slavimo veličastno vnebovzetje njenega telesa in duše in se znova čudimo, ko premišljujemo o čudežih, ki jih Božja milost lahko uresniči, če najde prave ljudi. Seveda se je Božja milost pokazala v popolnosti v Devici Mariji, ki je že od vekomaj bila izbrana za Mater utelešene Besede. Mi, njeni otroci in bratje Jezusa Kristusa, želimo biti podobni naši Materi. Zato jo 15. avgusta, ko bomo obnovili posvetitev Opus Dei njenemu presvetemu in brezmadežnemu srcu, prosimo, naj se uresničijo - v vsaki in vsakem izmed nas - prošnje, ki jih nanjo naslavljamo.

V mesecu avgustu bomo obeležili tudi druge praznike. Janez Pavel II. je 23. avgusta sporočil svojo odločitev o postavitvi Opus Dei za osebno prelaturu. Na dan 7. avgusta 1931 je sveti Jožefmarija z novo jasnostjo spoznal, da so verniki Opus Dei - ženske in moški -

poklicani, da Kristusov križ postavijo na vrh vseh človeških dejavnosti.

Prav na ta dan, obletnico mojega duhovniškega posvečenja, bom imel čast skleniti zasedanje v procesu, ki poteka na sodišču prelature, za kanonizacijo našega predragega don Álvaro. Ob različnih priložnostih sem vas prosil, da molimo za naslednje korake: uradno priznanje svetosti prvega naslednika našega Očeta bo v veliko korist Cerkvi in dušam.

Vračam se k besedam, s katerimi sem to pismo začel. Potujem skozi različne kraje na Vzhodu z mislijo na vsako in vsakega izmed vas: ta misel

me napolnjuje z močjo in me
spodbuja, naj vam še enkrat povem,
kar je naš Oče želel napisati nad
vrata tabernaklja Binkoštna kapele v
Villi Vecchi: *consummati in unum!*
[18]. Moramo pomagati drug
drugemu, da bo naš osebni boj za
svetost neomajen, močen, poln
veselja; moramo se začeti in se vsak
dan znova začeti učiti ljubiti Boga v
vsem.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Manila, 1. avgust 2008.

[1] 1 Tes 1, 2-3.

[2] Benedikt XVI., Pridiga ob
razglasitvi Pavlovega leta, 28.6.2008.

[3] Gal 2, 20.

[4] Benedikt XVI., Pridiga ob razglasitvi Pavlovega leta, 28.6.2008.

[5] *Flp* 1, 21.

[6] *Ibid.* 3, 7-9.

[7] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 8.11.2006.

[8] *Rim* 3, 28.

[9] *Gal* 2, 16.

[10] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 8.11.2006.

[11] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 578.

[12] *Lk* 17, 5.

[13] Sv. Jožefmarija, *Navodila*, maj 1935/14.9.1950, opomba 72.

[14] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 8.11.2006.

[15] *Flp* 2, 5.

[16] Prim. Ps 26, 8 (Vulgata)

[17] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 8.11.2006.

[18] *Jn* 17, 23.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
avgust-2008/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2008/) (15. Mar. 2026)